

LUX

3 ΤΑΙΝΙΕΣ
24 ΓΛΩΣΣΕΣ
28 ΧΩΡΕΣ

FILM

DAYS

MA VIE DE COURGETTE
(ΕΓΩ, Ο ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΗΣ)

Claude Barras
Ελβετία, Γαλλία

LUX
FILM PRIZE

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
ΣΤΡΑΤΕΥΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ye10
ars

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

MA VIE DE COURGETTE

Εγώ, ο Κολοκυθάκης

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ANIMATION ΤΟΥ CLAUDE BARRAS

Εγώ, ο Κολοκυθάκης είναι ένα θαρραλέο αγοράκι που καθόλου δεν μοιάζει με λαχανικό. Όταν χάνει τη μητέρα του, πιστεύει ότι έχει μείνει μόνος στον κόσμο. Αλλά δεν έχει υπολογίσει στις γνωριμιές που θα κάνει στη νέα του ζωή στο ορφανοτροφείο. Ο Simon, ο Ahmed, ο Jujube, η Alice και η Βεάτρις έχουν όλοι την ιστορία τους — ιστορίες σκληρές αλλά και τρυφερές. Και μετά, αυτό το κορίτσι, η Camille... Ένα δεκάχρονο παιδί έχει πολλά να ανακαλύψει και να μάθει από την παρέα των φίλων, από το πρώτο του καρδιοχτύπι... Και —γιατί όχι!— μπορεί να βρει ακόμα και την ευτυχία.

Αυτή η ταινία animation βασίζεται σε ένα μυθιστόρημα και απευθύνεται στο ευρύ κοινό. Η πρωτότυπη αισθητική της (χρησιμοποιεί κούκλες με μεγάλα στρόγγυλα μάτια), αλλά κυρίως το ύφος της, το οποίο της επιτρέπει να αγγίζει σοβαρά θέματα με εξαιρετική ευαισθησία, την κάνουν να ξεχωρίζει από την πλειονότητα των παραγωγών για νεαρές ηλικίες. «Θα τολμούσαμε να πούμε ότι η ταινία αυτή είναι ιδανική για ένα παιδικό κοινό» παραδέχεται η Céline Sciamma (*Tomboy* και *Bande de filles*, ταινία με την οποία έλαβε μέρος στον διαγωνισμό για το LUX FILM PRIZE το 2014), η οποία ήταν υπεύθυνη για το σενάριο.

ΕΝΤΑΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΕΙΚΟΝΑΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ

Εκ πρώτης όψεως, το *Ma vie de Courgette* φαίνεται να είναι μια ταινία για παιδιά-εξάλλου, το animation είναι είδος που συνδέεται στενά με το νεαρό κοινό. Εν προκειμένω, αυτή την εντύπωση δίνουν οι χαρακτήρες με τα υπέρμετρα κεφάλια και τα ολοστρόγγυλα μάτια, το ίδιο και το γεγονός ότι ο κεντρικός χαρακτήρας είναι ένα εννιάχρονο αγόρι. Ο εικονικός κόσμος στον οποίο εκτυλίσσεται η ταινία είναι γεμάτος χρώμα· ο ίδιος ο Κολοκυθάκης έχει μπλε μαλλιά. Οι διάφοροι χαρακτήρες βασίζονται στο ίδιο μοντέλο, αλλά διαφοροποιούνται ως προς τα χρώματα, τις διαστάσεις, τη φωνή, καθώς και τις λεπτομέρειες που υποδεικνύουν την προσωπικότητα, μερικές φορές με κάπως υπερβολικό τρόπο: τα γυαλιά της κυρίας Parineau (της διευθύντριας του ορφανοτροφείου), η ουλή του Simon, το ξανθό τσουλούφι της Alice που της κρύβει το πρόσωπο.

Όμως αυτή η εντύπωση του οριοθετημένου μοντέλου του «κινηματογράφου για παιδιά» αρχίζει να καταρρέει από τα πρώτα κιάλας λεπτά, οπότε αντιλαμβανόμαστε ότι το θέμα και το ύφος της ταινίας την κατατάσσουν σε ένα αρκετά διαφορετικό είδος: η μαμά του Κολοκυθάκη βλέπει τηλεόραση μόνη της πίνοντας μπίρα (τα κουτάκια κυλούν στο πάτωμα) και πετώντας πικραμένα λόγια στους άντρες της τηλεοπτικής σειράς («Ψεύτη!» αποκαλεί τον ηθοποιό που ορκίζεται έρωτα στην παρτενέρ του). Και ο Κολοκυθάκης, με μαύρους κύκλους στα μάτια, σαν ρυτίδες που δεν είναι της ηλικίας του, μαζεύει τα άδεια κουτάκια για να παίξει μαζί τους και να τα στοιβάξει στο πατάρι. Αλλά, όταν γκρεμίζεται αυτός ο πύργος από κουτάκια, ενοχλημένη από τον θόρυβο και την αταξία, η μαμά φωνάζει τον γιο της και του τάζει ένα μπερντάκι καθώς ανεβαίνει στο πατάρι...

Αυτή η πρώτη σκηνή παρουσιάζει πολύ παραστατικά την κατάσταση: συμπεραίνουμε, φυσικά, ότι ο σύζυγος εγκατέλειψε τη μαμά του Κολοκυθάκη, η οποία από την απελπισία της στράφηκε στο ποτό. Ίσως να προβάλλει το μίσος πουιώθει για τους άντρες εν γένει ή την αποστροφή που της προκάλεσε η απιστία του συζύγου της στον γιο τους, τον οποίο ετοιμάζεται να δειρίει για μια σκανταλιά. Και αυτό φαίνεται να είναι μια συνηθισμένη κατάσταση.

Αλλά αυτή η ήδη φρικτή κατάσταση θα επιδεινωθεί κι άλλο: ο Κολοκυθάκης, φοβούμενος τον Ξυλοδαρμό, κλείνει την καταπακτή του παταριού, με αποτέλεσμα να χτυπήσει η μαμά στο κεφάλι προτού την ακούσουμε να κτρακυλά στις σκάλες. Η επόμενη σκηνή επιβεβαιώνει τις πιο σκοτεινές υποθέσεις του θεατή: ο αστυνομικός

ρωτάει τον Κολοκυθάκη αν η μαμά του ήταν καλή μαζί του, ενώ, όταν τον ρωτάει για τον μπαμπά, ο Κολοκυθάκης δείχνει τον χαρταετό του, πάνω στον οποίο έχει σχεδιάσει τον μπαμπά του στη μία μεριά και μια κότα στην άλλη, και εξηγεί «η κλώσα του πατέρα μου», επαναλαμβάνοντας τα λόγια της μητέρας του...

Ως παιδί, ο Κολοκυθάκης δεν έχει καταλάβει —τουλάχιστον όχι συνειδητά— ότι η κλώσα του πατέρα του δεν είναι όντως μια κότα, αλλά ο ενήλικος θεατής αντιλαμβάνεται προφανώς ότι ο μπαμπάς έφυγε με μια άλλη γυναίκα. Το χιούμορ της σκηνής, το οποίο μόνο οι ενήλικοι θεατές μπορούν να κατανοήσουν, είναι στυφό.

Έτσι, από τα πρώτα λεπτά γίνεται εμφανής η πρόκληση της ταινίας: το *Ma vie de Courgette* μοιάζει με παιδική ταινία —μπορούν βεβαίως να τη δουν παιδιά, καθώς είναι γυρισμένη από την οπτική γωνία ενός παιδιού—, αλλά απευθύνεται εξίσου σε ενήλικους.

ΜΕΓΑΛΑ, ΟΛΟΣΤΡΟΓΓΥΛΑ ΜΑΤΙΑ

Ο κινηματογράφος για νεαρές ηλικίες πάσχει καμιά φορά λόγω του απλοϊκού ή υπερβολικού, ακόμη και μανιχαϊστικού, χαρακτήρα του. Στο *Ma vie de Courgette*, υπάρχουν σίγουρα έντονες αντιθέσεις μεταξύ των καλών και των κακών (ο αστυνομικός Raymond αφενός και η θεία της Camille αφετέρου...), κι ενώ μπορεί να έχουμε την τάση να κρίνουμε επιπόλως, ή ακόμα και να προδικάζουμε (όπως ο Ahmed, ο οποίος συστηματικά ρίχνει νερό στο κεφάλι του Raymond «επειδή είναι μπάτσος», ή όπως η κυρία στο βουνό, που κατηγορεί τον Ahmed ότι είναι κλέφτης και ψεύτης, προφανώς επειδή είναι Μαγκρεμίνος στην καταγωγή), η ταινία αναπτύσσει μια σαφώς πολύπλευρη αφήγηση.

Έτσι, αναγνωρίζουμε γρήγορα ότι ο χαρακτήρας του Simon (ουλή στο μέτωπο, πουλόβερ με νεκροκεφαλή, αλαζονική συμπεριφορά) είναι ο μικρός αφέντης του σπιτιού, που θα κάνει τη ζωή του Κολοκυθάκη δύσκολη: τον κοροϊδεύει, του τραβάει την καρέκλα όταν αυτός πάει να καθίσει, του εύχεται «Καλώς όρισε στην φυλακή, πατάτα», κάτι που ακούγεται σαν απειλή. Ωστόσο, αφότου έρθουν σε κόντρα τα δύο αγόρια, ο Simon είναι εκείνος που θα μιλήσει στον Κολοκυθάκη και θα πάρει την πρωτοβουλία να χτίσει μια σχέση μαζί του εξηγώντας του για ποιον λόγο βρίσκεται το κάθε παιδί στο ορφανοτροφείο. Στη συνέχεια, παρότι δεν σταματά ποτέ να το παίζει κάπως επαναστάτης (οι τοίχοι του ορφανοτροφείου

είναι διάσπαρτοι με γκράφιτι νεκροκεφαλών), ανακαλύπτουμε ότι πίσω από τον χαρακτήρα του «μεγάλου που πειράζει τα μικρά» κρύβεται μια άλλη προσωπικότητα, εκείνη του καλού μεγάλου αδερφού. Έτσι, παρέχει στην Camille τον τρόπο να ξεφύγει από την κακιά θεία της και, πάνω απ' όλα, αφότου φύγουν ο Κολοκυθάκης και η Camille, εκείνος είναι που εκπαιδεύει τα μικρά, παρόλο που είναι εμφανώς αναστατωμένος: «Θα τρέξουμε και όποιος έρθει τελευταίος θα μου πλένει τα βρακιά μέχρι να πεθάνει». Αυτή η πρόκληση προς τα μικρά περιέχει όλη την πολυπλοκότητα των συναισθημάτων του Simon: τη θλίψη που έφυγαν οι φίλοι του, την επιγνώση ότι ο ίδιος δεν θα υιοθετηθεί ποτέ, την επιθυμία να αποσπάσει την προσοχή των μικρών για να μη νιώθουν το βάρος της στιγμής εκείνης, τη διάθεση να κρύψει την ευαισθησία του πίσω από μια απειλή «στα ψεύτικα» και τέλος μια μεγάλη μοναξιά. Είναι επειδή ο Simon βρίσκεται ακριβώς στο μεταίχμιο μεταξύ παιδικής ηλικίας και ενηλικίωσης.

Λόγω των προσωπικών τους εμπειριών, τα παιδιά του ορφανοτροφείου έχουν μια στρεβλή εικόνα της ενηλικίωσης: ο Κολοκυθάκης είδε τον πατέρα του να εγκαταλείπει τον ίδιο και τη μητέρα του, και μετά την ίδια τη μάνα του να βυθίζεται στον αλκοολισμό· η Alice υπήρξε θύμα σεξουαλικής κακοποίησης στα χέρια του πατέρα της· ο Simon είδε τους γονείς του να μαστουρώνουν «συνέχεια» και να βλέπουν πορνό, ενώ τώρα η μαμά του του στέλνει δώρα με το ταχυδρομείο χωρίς να του γράφει ούτε μια λέξη· ο Lujube ζούσε με μια θεοπάλαβη μαμά· η Camille είδε τον πατέρα της να σκοτώνει τη μάνα της και μετά να αυτοκτονεί. Κι όσο για τον Ahmed και την Βέα, είδαν τους γονείς τους να παραμερίζονται από τη γαλλική κοινωνία: ο μπαμπάς του Ahmed είναι στη φυλακή επειδή «λήστεψε ένα βενζινάδικο για να του αγοράσει Nike», ενώ η μαμά της Βέα απελάθηκε. Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κανείς που γουρλώνουν τα μάτια όταν ανακαλύπτουν άλλα πρότυπα. Έτσι, όταν η Rosy ανακοινώνει ότι θα δίνει φιλάκια όταν πάνε για ύπνο, φαίνεται να μην το χωράει ο νους του

Κολοκυθάκη... Όταν τα παιδιά του ορφανοτροφείου βρίσκονται στο βουνό και βλέπουν ένα αγοράκι να πέφτει και η μαμά του να το σηκώνει και να το καθησυχάζει, μένουν κόκαλο, με τα μάτια γουρλωμένα. «Είναι όμορφη η μαμά του» λέει ένα από αυτά. «Μπορεί να μην είναι η μαμά του» απαντά ένα άλλο. Δεν φαίνεται να γνωρίζουν αυτή τη γεμάτη γλύκα και τρυφερότητα χειρονομία παρηγοριάς και αμφιβάλλουν ότι θα μπορούσε μια μαμά να είναι ικανή για κάτι τέτοιο. Παρομοίως, τους προκαλεί το ενδιαφέρον η ερωτική πτυχή της σχέσης ανάμεσα στη Rosy (την παιδαγωγό) και τον κύριο Paul (τον δάσκαλο), την οποία προσπαθούν να ερμηνεύσουν. Μόνο ο Κολοκυθάκης εξηγεί: «Απλά είναι ερωτευμένος: τη σφίγγει στην αγκαλιά του γιατί φοβάται ότι θα του φύγει». Δίχως αμφιβολία, ο Κολοκυθάκης το ξέρει γιατί είναι ο ίδιος ερωτευμένος με την Camille.

ΣΙΓΑ ΣΙΓΑ ΧΤΙΖΕΤΑΙ Η ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑ

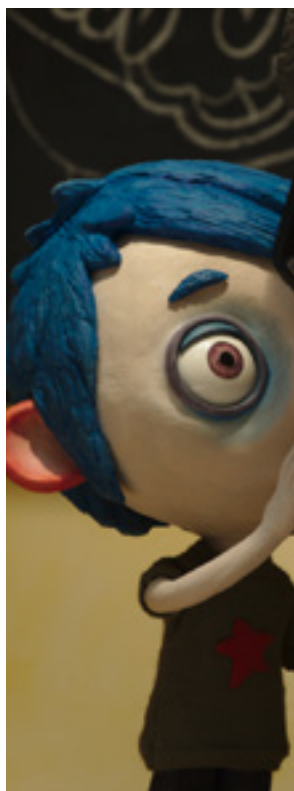
Αυτά τα παιδιά του ορφανοτροφείου, που έχουν βιώσει όλα τους δύσκολες καταστάσεις, υποφέρουν φυσικά, και αυτός ο πόνος γίνεται λίγο πολύ ορατός μέσα από τα σημάδια που αφήνει. Ο Ahmed κάνει τσίσα στο κρεβάτι του· η Alice μπλέκει τα πόδια της παίζοντας λάστιχο και μπαινί «σε δόνηση» κάθε φορά που ξεσπά καβγάς τριγύρω της (αρχίζει να τρέμει και χτυπά τα μαχαίροπύρινα στο πάτο της)· η Βέα φωνάζει «μαμά» κάθε φορά που ακούει ένα αυτοκίνητο· ο Simon, όπως είπαμε, κρύβεται πίσω από τη μασκα του μικρού μάγκα· ο Jujube δεν σταματάει να τρώει· η Camille κρύβεται σε ένα ντουλάπι...

Παρ' όλα αυτά, αυτά τα παιδιά, μετά την απομάκρυνσή τους από το τοξικό περιβάλλον τους, ξαναχτίζουν σιγά σιγά τους εαυτούς τους, κάτι που γίνεται εμφανές χάρη σε μικρές ενδείξεις. Ο Κολοκυθάκης, που είχε κρατήσει ένα άδειο κουτάκι μπίρας ως μοναδικό ενθύμιο της μαμάς του, το μετατρέπει σε βαρκούλα και το δωρίζει στην Camille. Έτσι, η φρικτή ανάμνηση μιας εξίσου φρικτής σχέσης μεταμορφώνεται σε όμορφο σύμβολο μιας νέας σχέσης που δίνει χαρά. Ο Ahmed, τον οποίο αδικώς κατηγορήσε η μαμά του μικρού κοριτσιού στο βουνό, κρατά τελικά από την ανάμνηση αυτή μόνο τη γενναιοδωρία του κοριτσιού, που του έδωσε τα υαλιά της του σκι, και τα οποία εκείνος κουβαλάει πάντα μαζί του! Η Alice μετατρέπει τις νευρικές της κινήσεις σε προσπάθεια να καταρρίψει ένα ρεκόρ στο σχοινάκι. Αυτή η αργή εξέλιξη μιας οδυνηρής κατάστασης σε μια άλλη κατάσταση γαλήνης και ευτυχίας, γίνεται επίσης εμφανής στα σημάδια στον τοίχο που καταγράφουν το ύψος των παιδιών. Όταν ο Κολοκυθάκης επισκέπτεται και πάλι, μαζί με τον Raymond και την Camille, το διαμέρισμα όπου έμενε με τη μαμά του, τα σημάδια αυτά αντιπροσωπεύουν ψυχικά τραύματα (την ημέρα που έμεινε στην ίδια τάξη· την ημέρα που έφυγε ο μπαμπάς...), αλλά τα σημάδια στο σπίτι του Raymond αντιπροσωπεύουν ένα ευτυχισμένο γεγονός: «την ημέρα που γίνατε παιδιά μου».

Η ταϊνία κλείνει με ένα γράμμα που στέλνει ο Κολοκυθάκης στον Simon. Λίγο αφού έφτασε ο Κολοκυθάκης στο ορφανοτροφείο, ο Simon που είχε αποκαλύψει το παρελθόν του κάθε παιδιού και είχε πει «Δεν έχουμε πλέον κανέναν να μας αγαπά». Αλλά ο Κολοκυθάκης τού γράφει ότι δεν είχε δίκιο και ότι ο ίδιος και η Camille δεν έχουν ξεχάσει ούτε εκείνον ούτε τα άλλα παιδιά του ορφανοτροφείου... Αλλά ίσως περισσότερο αποκαλυπτικός από το μήνυμα αυτό είναι ο διάλογος μεταξύ του Κολοκυθάκη και της Camille την τελευταία νύχτα τους στο βουνό. Το αγόρι φαντάζεται το μέλλον που θα μπορούσε να είχε με τη μαμά του (μπίρα και τηλεόραση...) και χαιρέται που γλύτωσε. Και η Camille προτιμά να ζει με τα παιδιά και το προσωπικό του ορφανοτροφείου παρά με τη θεία της. Εντέλει, χωρίς το ορφανοτροφείο «Les Fontaines», δεν θα είχαν ανταμωθεί ποτέ...

Αυτή η παιδική ταϊνία θέτει, λοιπόν, ορισμένες σημαντικές ερωτήσεις στους ενήλικους: Τι πρότυπο θέλουμε να δώσουμε στα παιδιά; Το περιβάλλον στο οποίο μεγαλώνουμε τα παιδιά μας είναι το πιο κατάλληλο για την αρμονική ανάπτυξή τους; Τι συνέπειες έχουν στα παιδιά τα πάθη, οι απογοητεύσεις, τα ενδιαφέροντα των ενηλίκων;

Τέλος, όσον αφορά την ένταση που προκαλεί σε όλους ο γάμος για παράδειγμα, η ταϊνία δηλώνει δυναμικά και εύγλωττα ότι η παραδοσιακή οικογένεια (με τον μπαμπά και τη μαμά) δεν είναι απαραίτητα το καλύτερο περιβάλλον για την ανάπτυξη των παιδιών. Τυχαίνει καμιά φορά οι μπαμπάδες και οι μαμάδες να είναι ανίκανοι, ανεύθυνοι, βίαιοι, απόντες... Σημασία δεν έχει ο ρόλος, η κοινωνική θέση, η ιδιότητα του γονιού, αλλά η σχέση, και ο τρόπος με τον οποίο αυτή καλλιεργείται.

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΣΚΕΨΗ

Οι ενήλικες της ταινίας χωρίζονται χονδρικά σε καλούς και κακούς. Αλλά αρκετοί από αυτούς δεν ανήκουν ξεκάθαρα σε μία από αυτές τις κατηγορίες, ιδίως όχι στα μάτια των παιδιών τους, των οποίων το βλέμμα επιπλέον εξελίσσεται. Ας δούμε, για παράδειγμα, τι λέει ο Κολοκυθάκης ή τι αφήνει να εννοηθεί για τη μαμά του. Πώς να ερμηνεύσουμε το σχέδιο του χαρταετού όπου ο μπαμπάς του απεικονίζεται ως υπερήρωας (με μάσκα και μπέρτα); Πώς να ερμηνεύσουμε την αντίδραση της Βέα όταν επιστρέφει η μαμά της; Και τι να σκεφτούμε για τον μπαμπά του Ahmed, ο οποίος είναι στη φυλακή επειδή «λήστεψε ένα βενζινάδικο για να του αγοράσει Nike»;

Στον δρόμο για το πανηγύρι, όπου πάει ο Raymond τον Κολοκυθάκη και την Camille, υπάρχουν δύο ατραξιόν: το τρενάκι-φάντασμα και η σκοποβολή. Δεν πιστεύετε ότι οι στιγμές εκείνες που κάνουμε ότι τρομάζουμε ή παίζουμε με όπλα έχουν διαφορετική σημασία για τα παιδιά αυτά που έχουν γνωρίσει τον τρόπο και τη βία;

Ο κινηματογράφος για νεαρές ηλικίες οφείλει να προσελκύει και τους ενήλικους, καθώς εκείνοι είναι που φέρνουν τα παιδιά να δουν τις ταινίες, και πρέπει και οι ίδιοι να τις ευχαριστούνται. Συνήθως αυτό παίρνει τη μορφή ενός δεύτερου επιπέδου, το οποίο χτίζεται με υπονοούμενα και αναφορές. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει στην περίπτωση του *Ma vie de Courgette*. Έχετε υπόψη σας άλλες «οικογενειακές» ταινίες που έχουν αυτή την ιδιότητα να διευκολύνουν έναν αυθεντικό διάλογο μεταξύ γονιών και παιδιών αντί να προσφέρουν δύο παράλληλες αναγνώσεις; Αν ναι, ποιες;

les grignoux

10 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την τιμή να παρουσιάσει τις τρεις διαγωνιζόμενες ταινίες για το LUX FILM PRIZE¹ 2016:

À REINE J'OUVRE LES YEUX (Με τα μάτια ανοιχτά), μια ταινία της Leyla Bouzid
Γαλλία, Τυνησία, Βέλγιο, Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα

MA VIE DE COURGETTE (Εγώ, ο Κολοκυθάκης), μια ταινία του Claude Barras
Ελβετία, Γαλλία

TONI ERDMANN, μια ταινία της Maren Ade
Γερμανία, Αυστρία, Ρουμανία

Αυτές οι, τόσο διαφορετικές μεταξύ τους, ιστορίες, προϊόν της ανεξάντλητης αφοσίωσης και δημιουργικότητας ταλαντούχων νέων σκηνοθετών, θα προβληθούν στο πλαίσιο της 5ης χρονιάς των LUX FILM DAYS².

¹ Κινηματογραφικό βραβείο LUX.

² Κινηματογραφικές ημέρες LUX.

LUX FILM PRIZE

Ο πολιτισμός διαδραματίζει θεμελιώδη ρόλο στην οικοδόμηση των κοινωνιών μας.

Για τον λόγο αυτό, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθιέρωσε το 2007 το LUX FILM PRIZE, με στόχο να στηρίζει τη διανομή ευρωπαϊκών ταινιών σε ολόκληρη την Ευρώπη και να ενθαρρύνει μια συζήτηση ευρωπαϊκού επιπέδου σχετικά με μείζονα κοινωνικά ζητήματα.

Το LUX FILM PRIZE αποτελεί μια εξαιρετική πρωτοβουλία. Ενώ οι περισσότερες ευρωπαϊκές συμπαραγωγές προβάλλονται μόνο στη χώρα προέλευσής τους και σπάνια διανέμονται σε άλλες χώρες, ακόμη και εντός ΕΕ, το LUX FILM PRIZE δίνει σε τρεις ευρωπαϊκές ταινίες τη μοναδική ευκαιρία να υποτιτλιστούν στις 24 επίσημες γλώσσες της ΕΕ.

Η νικήτρια ταινία του LUX FILM PRIZE θα αναδειχθεί με ψηφοφορία από τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και θα ανακοινωθεί στις 23 Νοεμβρίου 2016.

LUX FILM DAYS

Το LUX FILM PRIZE δημιούργησε τις LUX FILM DAYS. Από το 2012, οι τρεις ταινίες που διαγωνίζονται για το LUX FILM PRIZE προβάλλονται για το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινό κατά τη διάρκεια των LUX FILM DAYS.

Με τις LUX FILM DAYS σάς προσκαλούμε σε μια αξέχαστη πολιτισμική εμπειρία που υπερβαίνει τα σύνορα. Από τον Οκτώβριο έως τον Δεκέμβριο 2016, θα μπορείτε να είστε μεταξύ των κινηματογράφωφιλων από όλη την Ευρώπη που θα παρακολουθήσουν τις ταινίες *À reine j'ouvre les yeux (Με τα μάτια ανοιχτά)*, *Ma vie de Courgette (Εγώ, ο Κολοκυθάκης)* και *Toni Erdmann* σε μία από τις 24 επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μην ξεχάσετε να ψηφίσετε την αγαπημένη σας ταινία στην ιστοσελίδα μας luxprize.eu ή στη σελίδα μας στο Facebook!

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ

Το Βραβείο Κοινού απονέμεται στην ταινία που επιλέγουν οι θεατές στο πλαίσιο του LUX FILM PRIZE. Μην ξεχάσετε να ψηφίσετε μία από τις ταινίες *À reine j'ouvre les yeux (Με τα μάτια ανοιχτά)*, *Ma vie de Courgette (Εγώ, ο Κολοκυθάκης)* και *Toni Erdmann*! Θα έχετε ίσως την ευκαιρία να επιλεγείτε για να παραστείτε — με πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου — στο διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου που θα λάβει χώρα στο Κάρλοβι Βάρι τον Ιούλιο του 2017 και να ανακοινώσετε τον τίτλο της ταινίας που έλαβε το Βραβείο Κοινού.

ΔΕΙΤΕ,
ΣΥΖΗΤΗΣΤΕ
& ΨΗΦΙΣΤΕ!

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Claude Barras

ΣΕΝΑΡΙΟ: Céline Sciamma

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ:

David Toutevoix

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ANIMATION: Kim Keukeleire

ΜΟΥΣΙΚΗ: Sophie Hunger

ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ: Max Karli, Pauline Gygax,
Aremelle Glorennec, Eric Jacquot,
Marc Bonny

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Rita Productions, Blue Spirit
Productions, Gebeka Films, KNM, Radio
Télévision Suisse, SRG SSR, Rhône-Alpes
Cinéma, France 3 Cinéma, Helium Films

ΕΤΟΣ: 2016

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 75´

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Animation

ΧΩΡΕΣ: Ελβετία, Γαλλία

ΓΛΩΣΣΑ: Γαλλικά

